

מ"ת 20070/07/14 - מדינת ישראל נגד סאאיד מסארווה

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 20070-07-14 מדינת ישראל נ' מסארווה(עציר)
תיק חיצוני: 3520/14

בפני כב' השופט אמיר טובי
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
סאאיד מסארווה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד בני פסקל

ב"כ המשיב: עו"ד משה מרוז ועו"ד איתי כהן

המשיב באמצעות הליווי

החלטה

מהות הבקשה

1. בפני בקשה שהוגשה לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, בה נתבקש בית המשפט להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בתיק פלילי 20031-07-14 בבית המשפט המחוזי בחיפה.

כתב האישום

2. כתב האישום הנ"ל מייחס למשיב את העבירות הבאות: עבירות בנשק, לפי סעיף 144 (א) רישא וסיפא + (ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק; איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק; פגיעה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק; תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 לחוק ויריות באזור מגורים, עבירה לפי סעיף 340 א' לחוק.

עמוד 1

3. בעובדות כתב האישום נאמר כי ביום 15.7.14 באזור כיכר הכניסה לכפר ערערה, פגש ג'מאל אבו חבאיב (להלן: "ג'מאל") את המשיב שהגיע למקום כשהוא נוהג באופנוע. המשיב ירד מן האופנוע, תקף את ג'מאל והיכה אותו בראשו ובגופו באמצעות קסדה ובאגרופים.

כתוצאה ממעשיו, נגרם לג'מאל חתך בראש שהצריך הדבקה וכן נגרמו לו שפשופים, שריטות והמטומה והוא סבל מדימום בראשו ונזקק לטיפול רפואי.

4. בצהרי אותו יום, הגיע דאוד אבו חבאיב (להלן: "המתלונן"), אחיו של ג'מאל, לביתו של המשיב בכפר ערערה בכדי לברר עמו מדוע תקף את אחיו. המשיב ישב אותה עת במרפסת הבית, בקומת הכניסה, יחד עם שניים אחרים שזהותם אינה ידועה למבקשת. המתלונן פנה אל המשיב ושאל אותו מדוע הוא מציק לאחיו ג'מאל ואז התקרב המשיב למתלונן, נעמד מולו ושאל אותו מדוע הגיע לביתו. מיד לאחר מכן, שלף המשיב ממכנסיו אקדח טעון בכדורים וירה לעבר רגליו של המתלונן כדור אחד ופגע ברגלו הימנית. לאחר מכן, הצמיד המשיב את האקדח לרקתו של המתלונן ואיים עליו בכך שאמר לו שאם לא היו מצלמות במקום, הוא היה יורה לו בראש. בהמשך, ירה המשיב כדור אחד מהאקדח בסמוך לראשו של המתלונן לכיוון מעלה, במטרה להפחידו. כתוצאה מהירי שפגע ברגלו של המתלונן נגרם למתלונן שבר בבוהן רגל ימין והוא נזקק לטיפול רפואי שכלל ניתוח להוצאת חלקיקי מתכת.

כאמור, בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה הבקשה המונחת בפניי בגדרה עתרה המבקשת להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ראיות לכאורה

5. לאחר שבחנתי את חומר החקירה שהונח בפניי, מצאתי כי קיימות בו ראיות לכאורה למכביר להוכחת אשמתו של המשיב.

לא מצאתי ממש בטענות הסנגור לגבי חולשה בעוצמתן של הראיות.

6. בראש וראשונה אני מפנה להודעתו של המתלונן מיום האירוע (15.6.14), אשר נמסרה מיד לאחר שנורה בידי המשיב ועוד בטרם פנה לקבלת טיפול רפואי. מהודעה זו עולה כי המתלונן הגיע לביתו של המשיב לאחר ששמע כי ג'מאל הותקף על ידו על מנת לברר מדוע תקף את אחיו. במעמד זה נעמד מולו המשיב, שהתרעם על כך שהגיע לביתו, שלף אקדח וירה כדור אחד שפגע ברגלו של המתלונן.

הודעתו השנייה של המתלונן נגבתה באותו יום (15.6.2014), מיד לאחר קבלת טיפול רפואי. גם

בהודעה זו חזר המתלונן על הדברים שמסר בהודעתו הראשונה והוסיף כי המשיב איים עליו שאילולא מותקנות במקום מצלמות, הוא היה יורה לו בראש.

בהודעתו השלישית של המתלונן, שנמסרה ביום 29.6.14, מסר הלה כי הוא ומשפחת המשיב הגיעו לסולחה, המשפחה התנצלה בפניו והבטיחה שאף המשיב יגיע ויתנצל על כל מה שעשה. מטעם זה ביקש המתלונן שלא לערוך עימות עם המשיב. יחד עם זאת, הוא עמד על כך שהדברים שמסר בהודעותיו הקודמות היו אמת ולא חזר בו מגרסתו.

בהודעתו הרביעית מיום 2.7.14 שלל המתלונן את גרסת המשיב לפיה הוא רק נדחף על ידי המשיב וציין כי הלה משקר.

7. עוד מצויה בחומר החקירה הודעתה של ד"ר פז קדם מיום 6.7.14. ד"ר קדם, אשר ניתחה את המתלונן, היא זו שערכה את דו"ח הניתוח. בהודעתה אישרה כי המתלונן סיפר לה שהוא נורה ברגלו באמצעות אקדח ובצילום רנטגן אכן נראו רסיסי מתכת ברגלו. עוד הוסיפה כי המתלונן סבל מפצע כניסה ללא יציאה, דבר האופייני בפצע ירי או ריקושט או רסיס שחדר לרגל.

במכתב השחרור מיום 17.6.14 נרשם כי בבדיקה אובחן פצע כניסה סגור באספקט מידאלי של הציפורן ללא פצע יציאה ובצילום נראו שאירי קליע בגליל מרוחק של אצבע אחת. יוער כי בהודעתה מסרה ד"ר קדם כי העובדה שאובחן פצע כניסה ללא יציאה, אופייני לפצעי ירי במהירות נמוכה או מפגיעה מריקושט מרסיס.

8. עוד נמצא בחומר החקירה תצלום הנעל של המתלונן ובו נראה חור באזור החבלה. כמו כן קיימת חוות דעת מז"פ בעניין החור בנעל, לפיה נמצאה סבירות גבוהה שאותו חור נגרם כתוצאה מכניסה של קליע או רסיס קליע.

9. בנוגע לאירוע הראשון על ציר הזמן, זה המתייחס לתקיפתו של ג'מאל, נמצאו בתיק החקירה הודעותיו של ג'מאל מהן עולה כי הותקף בידי המשיב. ביום 15.6.14 נגבתה הודעתו הראשונה בקופ"ח, שם מסר כי כשעה קודם לכן הותקף בידי המשיב באמצעות קסדה ובאגרופים ועקב כך נפצע בראשו. גם בשתי הודעות שמסר מאוחר יותר, האחת מיום 28.6.14 והאחרת מיום 30.6.14 חזר ג'מאל על גרסתו ושלל טענות המשיב.

10. בתיק החקירה נמצא תיעוד רפואי המאושש את טענותיו של ג'מאל ובכלל זאת תיעוד על הדבקת חתך

בראש.

11. המשיב קשר עצמו בהודעותיו למקום ולזמן בו התרחשו אותם אירועים נשוא כתב האישום, אולם הכחיש כי ירה לעבר המתלונן. בניגוד לטענה שהעלה הסנגור כאילו הגיע המתלונן על מנת לתקוף את המשיב בביתו, הרי מהודעותיו של המשיב, הדבר כלל אינו עולה ולא נאמרה מלה לגבי כך שהמשיב חש עצמו מאוים. נהפוך הוא, בהודעתו הראשונה של המשיב מיום 26.6.14 עולה כי שפת הגוף והדיבור של המתלונן, בהגיעו לביתו, לא נשאו חן בעיני המשיב ולכן החל לצעוק עליו וביקש לסלקו מן הבית "דחפתי אותו בפעם הראשונה בכתף, עם גרירה כזה, כאילו דחיפה תוך כדי שאני אומר לו תסתלק מפה" (ש' 144 להודעה). הנה כי כן, המשיב מאשר כי הוא זה שיזם מגע פיזי עם המתלונן בכך שדחף אותו בכתפו. לא כך נוהג מי שחש עצמו מאוים ומפוחד מפני ממדיו ותוקפנותו של המתלונן.

12. בכל מקרה, אין זה השלב לבחון מהימנותם של העדים ולהכריע בשאלות משקל ומהימנות. נקבע כי בשלב זה על בית המשפט לבחון בחינה חיזונית את חומר הראיות, קרי בחינת ראיות התביעה על פניהן מבלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל (ראו בש"פ 825/98 מ"י נ' דחלה פ"ד נב(1) 625). כל שנדרש בית המשפט בשלב זה הוא לבחון קיומו של פוטנציאל הרשעה העולה מחומר החקירה. בענייננו, קיים יותר מפוטנציאל להרשעת המשיב, לנוכח חומר החקירה המצוי בתיק.

עילת מעצר

13. העבירות בהן מדובר ונסיבות ביצוען מעידות על מסוכנות מוגברת הנשקפת מהמשיב. הלה תקף את ג'מאל שלא כדיון, ללא כל התגרות או סיבה מוצדקת והסב לו נזקים. כאשר הגיע אחיו לביתו על מנת לברר את פשר מעשיו, לא היסס המשיב לירות ברגלו באש חיה ולאיים עליו על ידי ירי באוויר.

לבד מן המסוכנות הטבועה במעשיו של המשיב, הרי שלאור העובדה שמדובר בעבירה שנעשתה אגב שימוש בנשק חם, קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית על פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים.

חלופת מעצר

14. הלכה היא כי מעורבות בעבירת נשק מעידה על מסוכנות רבה שרק בנסיבות חריגות ובמקרים יוצאי דופן ניתן להפיגה בחלופת מעצר (ראו בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מ"י פ"ד נח(2) 577, בש"פ 4840/03 גלי נ' מ"י ובש"פ 4958/01 אל נבארי נ' מ"י).

אם לא די במסוכנות הטבועה במעשים המיוחסים למשיב, הרי שעברו הפלילי העשיר מוביל למסקנה כי

אין מנוס אלא להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריח על מנת להפיג את המסוכנות הנשקפת ממנו. עיון ברישומי הפלילי של המשיב מלמד כי לחובתו הרשעות רבות בשלל עבירות לרבות עבירות נשק בגין ריצה תקופות מאסר שונות בין כתלי הכלא. הקלות הבלתי נסבלת שבה ראה המשיב לשלוף אקדח, לירות לעבר המתלונן ולפגוע בו בגין דבר של מה בכך, מלמדת על מסוכנות גבוהה שלא ניתן לאיינה בחלופה כלשהי.

סוף דבר

15. על יסוד מקבץ האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשע"ד, 21 יולי 2014, בנוכחות הצדדים.